HAYATIMIN en Harika PARTİSİ

SERDAR USLU

RESİMLEYEN: GÖKÇE YAVAŞ ÖNAL

Kronik Çocuk

Ayten (Anne)
Oğuz
Hıdır
Sevdican
Gülperi
Piraye
vif vif
Ciciş
Zehra

KIŞLARIN BAHTSIZ ÇOCUĞU

Büyük değil, çok büyük, hatta çoktan da büyük bir gündü o gün. Oğuz birkaç saat sonra doğum günü pastasının mumlarını üfleyip alkışlar eşliğinde sekiz yaşına basacaktı. Muhteşem bir **kutlama partisi** planlamış, sevdiği bütün arkadaşlarını partiye davet etmişti. Çocuklar az sonra ellerinde hediyelerle çıkıp gelecek, evi şenlik yerine çevireceklerdi.

Babası Oğuz için üç katlı bir pasta yaptırmış; annesi en sevdiği yemeklerden koca

bir masa donatmış, akşam yemeği için de bir tencere sarmayı başköşeye kondurmuştu.

Oğuz iki ay boyunca eline geçen her kuruşu biriktirmiş, parasıyla annesinin yasakladığı ne kadar abur cubur varsa hepsini satın almıştı. Onları bir kutunun içine koyup odasının en kuytu köşesine gizlemişti. Çocuklar doyasıya yiyip içecek, sonra sevdikleri müzikler eşliğinde çılgınca dans edecek, parti bittikten sonra Oğuz'un yatağının altına saklanıp bütün yasak yiyecekleri keyifle midelerine indireceklerdi. Her şey günler öncesinden belirlenmişti. ***Harika bir gün bekliyordu onları.*** En azından Oğuz, öyle olacağını düşünüyordu.

Günün ilk kötü haberi en yakın arkadaşı Atakan'dan geldi. Çocuk, "Boğozom çoğ oğoroyor," diye ağladı telefonda. Boğazı çok ağrıyordu. Böyle söylemek istiyordu. Hırçın öksürükler eşliğinde, fena hâlde üşüttüğünü, evde serpim sepelek yattığını, partiye katı-

lamayacağını bildirdi. Onun hemen ardından Melisa aradı. O daha beter durumdaydı. Ciğerleri su toplamış, bademcikleri balon gibi şişmişti. Sonra Alper, Defne, Tolga ve Selin sırayla telefonda belirip mazeretlerini sıraladılar. Kimi hasta olmuş, kimi buzda kayıp düşerek kolunu kırmış, kimi hava soğuk olduğu için anne babasından izin koparamamıştı. Kısacası hiçbiri partiye katılamayacaktı. Üç katlı doğum günü pastası, bir masa dolusu yemek ve onca abur cubur Oğuz'a kalmıştı.

Bizimki hiç sevinmedi bu duruma. O, bütün yiyecekleri arkadaşlarıyla birlikte yemek istiyordu. "Kışın doğduğuma çok pişmanım!" diye söylendi kendi kendine, "Dünyaya bir daha gelseydim yazın doğardım."

Buna karşılık üst komşuları Hıdır, elinde bir çift siyah çorapla erkenden kapının önünde bitmişti. Beş yaşına yeni basmış, kızıl saçlı, çilli suratlı bir çocuktu Hıdır. Yaşı çok küçük

olduğu için aklı hiçbir şeye ermiyor, derdini yumruklarıyla ya da tekmeleriyle anlatmaya bayılıyordu. Çorabı hediye olarak getirmişti. Karnını iyice doyurduktan sonra onu Oğuz'a verecekti. Ne olur ne olmazdı. Parti bitene kadar hediye kendisinde kalacaktı.

Oğuz çorabını da alıp gitmesini söyledi ona. Hıdır'ı partisinde görmek istemiyordu.

Hıdır, Oğuz'un üstüne çullanıp onu bir çırpıda yere yatırdı. Vay canına! Bu çocuk ayı gibi güçlüydü! Biri onu durdurmazsa büyüdüğünde gladyatör ya da boğa güreşçisi gibi bir şey olacağı belliydi. Pastayı yemeden hiçbir yere gitmeyeceğini, giderken ceza olarak en sevdiği oyuncaklardan birini de yanında götüreceğini söyledi Oğuz'a. Sonra çorabı koynuna gizleyip, **"Ayten teyze, Ayten teyzeee!"** diye mutfağa koştu. "Oğuz abi herkesin doya doya pasta yiyeceğini, benim bir dilim bile yiyemeyeceğimi, eğer yersem

beni lavaboya götürüp midemdekilerin hepsini zorla kusturacağını söyledi. Hâlbuki ben ona çorap hediye edecektim."

Aman Allah'ım! Çocuk iki saniyede nasıl da heyecanlı bir hikâye uydurmuştu! Yok! Yok! Gladyatör ya da boğa güreşçisi değil, iyi bir dizi senaristi olurdu kendisinden.

"Aaa! O nasıl söz yavrum!" dedi Ayten teyzesi, "Tabii ki sen de yiyeceksin pastadan. Üç katlı, kocaman bir şey... Hepinize yeter de artar bile."

"Beni yere yatırıp tartakladığını neden söylemiyorsun?" dedi Oğuz.

"Hıdır! Doğru mu bu yavrum?" diye sordu Ayten teyzesi.

"Ben onunla güzelce konuştum ama dinlemedi," dedi Hıdır.

Hep böyle yapardı. Her önüne gelene saldırdığı için babası bir gün onu kenara çekip "Böyle olmaz Hıdır!" diye uyarmıştı, "Arkadaşlarını dövmemelisin. Onlarla güzelce konuşmalısın."

Hıdır o günden sonra ne zaman birini dövecek olsa, ***"Ben onunla güzelce konuştum ama dinlemedi,"*** demeyi alışkanlık edinmişti. Şimdi de aynı taktiğe başvuruyordu.